

[Főoldal](#) > ... > [Jogi Lépések Indítása](#) > [Polgári Ügyek Európai Igazságügyi Atlasza](#) > [Átdolgozott Brüsszel I. Rendelet](#) > Croatia

Átdolgozott Brüsszel I. Rendelet

Horvátország

Horvátország

ILLETÉKES BÍRÓSÁGOK/HATÓSÁGOK KERESÉSE

A lenti keresőeszköz segít megtalálni Önnek az(oka)t a bíróság(ka)t/szerv(ek)et, amely(ek) illetékes(ek) az adott európai uniós jogi eszköz vonatkozásában. Figyelem: noha mindent megtettünk azért, hogy a rendszerben indított keresések a lehető legpontosabb találatokat eredményezzék, kivételes esetekben előfordulhat, hogy az illetékesség helytelen megállapítása miatt a keresés eredménye nem teljes.

65. cikk (3) bekezdés – Tájékoztatás arról, hogyan kell megállapítani – a nemzeti joggal összhangban – a határozatoknak a rendelet 65. cikkének (2) bekezdésében említett joghatásait

A jogvitában félnek nem minősülő harmadik feleket értesíteni kell az eljárásról annak érdekében, hogy tudomást szerezzenek arról, hogy az ügyben hozott határozat közvetett joghatással lehet rájuk nézve. Amennyiben az alperes vagy a felperes meghatározott polgári jogi joghatás kiváltása érdekében köteles valamely harmadik felet perbe hívni, ezt az eljárást érdemben lezáró határozat kibocsátása előtt a polgári bírósághoz benyújtott, indoklással és az eljárás állásának bemutatásával ellátott nyilatkozattal bármikor megteheti. A harmadik felet perbehívó fél ezt követően nem hivatkozhat a perbehívásra az eljárás felfüggesztése, a határidők meghosszabbítása vagy a tárgyalás elnapolása érdekében.

Az a harmadik fél, akinek jogos érdeke fűződik a peres felek egyikének pernyertességéhez, e fél mellett perbe léphet, erre azonban nem köteles. Amennyiben a harmadik fél a beavatkozás mellett dönt, a tárgyaláson, vagy mindkét félnek megküldött írásbeli beadvány formájában beavatkozási nyilatkozatot tesz. A perbe lépő harmadik fél az eljárásban nem minősül félnek, hanem beavatkozási jogállást szerez és el kell fogadnia az eljárás beavatkozáskor fennálló helyzetét; a beavatkozó perbeli cselekményei nem lehetnek ellentétesek annak a félnek a cselekményeivel, aki mellett beavatkozik.

A horvát jogban háromféle beavatkozó ismert: az általános beavatkozó, a pertárs jogállásával rendelkező beavatkozó (a határozat joghatásai egyformán érvényesülnek a beavatkozó és az eljárásban részt vevő fél tekintetében), illetve a sui generis beavatkozó (az államügyész vagy a szociális szolgáltató központ beavatkozása az eljárásba). Amennyiben a beavatkozó típusa nem kerül meghatározásra, feltételezni kell, hogy általános beavatkozóról van szó.

Az olyan perben hozott jogerős határozat, amelyben a harmadik felet perbe hívták vagy amelyben a harmadik fél beavatkozóként részt vett, e harmadik fél tekintetében meghatározott joghatást vált ki, amelyet általában beavatkozási hatásnak neveznek. A harmadik fél az *exceptio male gesti vel conducti processus* elnevezésű kifogás benyújtásával kerülheti el a joghatás érvényesülését. Ezért amennyiben a perbe hívott vagy az érintett jogvitában részt vevő harmadik személlyel szemben új eljárás indul, e harmadik személy – a korábbi eljárásban általa támogatott féllel fennálló vitája rendezése során – ezen új eljárás során nem hivatkozhat arra, hogy a korábbi eljárásban a bíróságnak előadott jogvitát nem rendezték megfelelően. A jogerős határozat ugyanakkor a beavatkozó tekintetében nem rendelkezik abszolút joghatással.

Ennek megfelelően, amennyiben a fél annak tudatában tett meg egyes eljárási lépéseket, hogy azzal rontja saját

eljárási helyzetét, vagy – a rendelkezésére álló információk alapján – annak tudatában mulasztott el megtenni egyes eljárási lépéseket, hogy ezzel javíthatná saját eljárási helyzetét, vagy visszavonta a beavatkozó által tett eljárási lépések perbeli jelentőségét, amelyek valószínűleg számára előnyösek lettek volna, illetve ezekkel ellentétes cselekményeket végzett, a korábban meghozott jogerős határozat beavatkozó hatása a korábbi beavatkozó tekintetében megtámadható a beavatkozó által támogatott fél és az ellenérdekű fél közti jogvitában.

Vélelmezni kell, hogy a beavatkozó fél a peres eljárásban minden olyan cselekményt megtehetett, amely hozzájárulhatott a jogvita pozitív kimeneteléhez, kivéve, ha a korábbi beavatkozó által benyújtott kifogásból ettől eltérő megállapítás következik.

A perbehívásnak a polgári jog szerinti eljárásjogi következményei vannak. A perbe hívó fél a perbe hívott harmadik féllel szembeni későbbi eljárásban hivatkozhat a jogerős bírósági határozat „beavatkozó hatására”, függetlenül attól, hogy a harmadik fél beavatkozóként részt vett-e a jogvitában (például, ha a károkozó annak ellenére nem vett részt beavatkozóként a sértett fél és a biztosító közti perben, hogy a biztosító erre felkérte, a károkozó később nem élhet olyan kifogással a vele szemben a biztosító által lefolytatott eljárásban, amelyre a biztosító és a sértett fél közt lefolytatott eljárásban hivatkozhatott volna). A perbehívás emellett fontos az elévülési idő megszakítása, a lejárati időpontok elhalasztása, illetve a hibán alapuló kártérítési követelés tekintetében is.

Önmagában az a tény, hogy a harmadik felet perbe hívták nincs hatással e harmadik fél és a beavatkozó által támogatott féllel ellenérdekű fél közti kapcsolatra, kivéve, ha a harmadik fél úgy dönt, hogy beavatkozóként csatlakozik az eljáráshoz.

74. cikk – A nemzeti végrehajtási jogszabályok és eljárások leírása

A Horvát Köztársaságban a végrehajtási eljárás szabályait a végrehajtási törvény (*Ovršni zakon*) (*Narodne novine* [NN; a Horvát Köztársaság Hivatalos Lapja] 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17. szám; a továbbiakban: OZ) tartalmazza.

E törvény határozza meg azt az eljárást, amelyet a bíróságok a követelés végrehajtható okirat alapján történő végrehajtása során alkalmaznak (végrehajtási eljárás [*ovršni postupak*]). A Pénzügyi Ügynökség (*Financijska agencija*; a továbbiakban: FINA) – amely a pénzeszközök tekintetében az OZ és a végrehajtásra vonatkozó jogszabály szerinti végrehajtás lefolytatásáért felelős jogi személy – a munkáltatók, a horvát Nyugdíjbiztosítási Intézet, valamint a jogszabályban meghatározott egyéb szervek szintén részt vesznek a végrehajtási eljárásban.

A végrehajtási ügyek a városi bíróságok (*općinski sudovi*) hatáskörébe tartoznak, kivéve azokban az esetekben, amelyekben e feladatot kifejezetten másik bíróságra, testületre vagy személyre ruházták. A végrehajtás elrendelésére illetékes bíróságok jogosultak eljárni emellett a végrehajtást elrendelő végzéssel vagy olyan egyéb határozattal szemben benyújtott fellebbezés esetén, amelyet végrehajtás iránti kérelem alapján hoztak meg. Az OZ által meghatározott illetékesség kizárólagos (pl. az ingatlanra vonatkozó végrehajtás iránti kérelemről való döntéshozatalra és az ilyen végrehajtás lefolytatására az a bíróság illetékes, amelynek a területén az ingatlan található).

Az első- és másodfokú végrehajtási eljárásokért – és az ezek kapcsán meghozandó határozatokért – egyesbíró felel, kivéve azokban az eljárásokban – és az ezek kapcsán meghozandó határozatok tekintetében –, amelyekre vonatkozóan az OZ közjegyző eljárását írja elő.

Az eljárást a végrehajtási jogosult indítja meg, aki végrehajtható okirat alapján végrehajtás iránti kérelmet nyújt be az illetékes bírósághoz. E szabály alól kivételt jelent, ha a végrehajtási jogosult végrehajtható okirat (pl. jogerős bírósági határozat) alapján közvetlen behajtásra irányuló kérelmet nyújt be a FINA-hoz. Erre kizárólag a végrehajtással érintett adós pénzbeli követelésére vonatkozó végrehajtás (pénzbeli követelés közvetlen behajtása) esetén van lehetőség. Ebben az esetben a végrehajtás tárgyában hozott határozat helyett a FINA megküldi a végrehajtással érintett adós részére a hitelező kérelmének egy példányát, amely tartalmaz minden információt.

A végrehajtás ingóságokra és olyan jogokra irányul, amelyek tekintetében jogszabály alapján valamely követelés érvényesítése érdekében végrehajtás folytatható le. Végrehajtási eszköz a végrehajtási intézkedés, biztosítási intézkedés, az ilyen intézkedések rendszere, illetve az olyan intézkedés, amellyel a követelés a jogszabályban meghatározott módon végrehajtható vagy biztosítható.

A bíróság a végrehajtás iránti kérelemben hivatkozott módon és tárgyak tekintetében rendeli el a végrehajtást. Amennyiben a végrehajtási kérelem több eszközre vagy tárgyra vonatkozik, a bíróság a végrehajtással érintett adós kérelmére az eljárást kizárólag egyes eszközökre vagy tárgyakra korlátozza, feltéve, hogy azok elégségesek a követelés behajtásához.

Az arra vonatkozó kérdést, hogy valamely ingóság vagy jog végrehajtás alá vonható-e, vagy hogy az adott dologra vagy jogra lefolytatott végrehajtás korlátozás alá esik-e, a végrehajtás iránti kérelem benyújtásakor fennálló körülmények alapján kell megválaszolni.

Az OZ 212. cikke különös végrehajtási szabályokat ír elő a végrehajtás alól mentes pénzeszközök tekintetében, illetve az olyan pénzeszközök tekintetében, amelyek csak korlátozottan vonhatók végrehajtás alá, emellett az OZ 241. és 242. cikke különös szabályokat határoz meg a jogi személyek vagyona-ra vezetett végrehajtás alóli mentesség és végrehajtási korlátozások tekintetében. A végrehajtási eljárás egyik alapelve, hogy amennyiben a bíróság végrehajtási vagy biztosítási intézkedést hoz, köteles figyelembe venni a végrehajtással érintett adós méltóságát és biztosítani, hogy a végrehajtás a végrehajtással érintett adósra nézve a lehető legkevesebb hátránnyal járjon.

Az OZ által meghatározott esetek kivételével az elsőfokú határozattal szemben lehetőség van fellebbezésre. A végrehajtható okirat alapján meghozott végrehajtási határozattal szemben megfelelő határidőben benyújtott befogadható fellebbezésnek a végrehajtásra nézve nincs halasztó hatálya. A fellebbezést, ha az OZ másképp nem rendelkezik, az elsőfokú határozat kézbesítésétől számított nyolc napon belül, a váltókra és csekkekre vonatkozó jogviták esetén pedig három napon belül kell benyújtani.

A jogerős bírósági határozat, egyéb illetékes hatóság által hozott határozat, a bíróság vagy más illetékes hatóság előtt született egyezség vagy közjegyzői okirat által megítélt követelések 10 év elteltével évülnek el, ideértve azokat is, amelyek tekintetében más körülmények esetén jogszabály rövidebb elévülési időt ír elő.

Azok a követelések, amelyeket nem jogerős bírósági határozat, egyéb illetékes hatóság által hozott határozat, bíróság vagy más illetékes hatóság előtt született egyezség vagy közjegyzői okirat hagyott jóvá öt év elteltével évülnek el, kivéve, ha jogszabály ettől eltérő elévülési időt ír elő.

Az évente vagy rövidebb időközönként esedékessé váló időszakos kifizetésekre vonatkozó követelések tekintetében az elévülési idő a kifizetés esedékessé válásától számított három év, függetlenül attól, hogy ezek járulékos időszakos követelések-e, mint például a kamatkövetelés, vagy magára a jogra vonatkozó követelések, mint amilyen a tartási követelés. Ugyanez vonatkozik azokra a járadékokra, amelyek tekintetében a tőke és a kamatok egyenlően kerülnek kifizetésre, a korábban meghatározott időszakosan fizetendő összegekre, nem vonatkozik azonban a részletfizetéssel való törlesztésre, illetve a részteljesítés egyéb eseteire.

Azok a jogok, amelyek időszakos követeléseket keletkeztetnek öt év elteltével évülnek el, amely időtartam azon a napon kezdődik, amelyen a legkorábbi nem teljesített követelés esedékessé válik. A jogszabályban biztosított tartáshoz való jog nem évül el.

Az árukra és szolgáltatásokra vonatkozó kereskedelmi megállapodásokból származó kölcsönös követelések – vagyis a kereskedő és a közjogi intézmény között létrejött, áruk és szolgáltatások kereskedelmére vonatkozó kereskedelmi megállapodások –, valamint az ilyen megállapodások alapján felmerült költségek megtérítésére irányuló követelések három év elteltével évülnek el. Az elévülési időt minden olyan esetben külön kell kiszámítani, amelyben terméket értékesítettek, munkavégzés történt vagy szolgáltatást nyújtottak. A bérleti díjra vonatkozó követelések – függetlenül attól, hogy a díjat időszakosan vagy egy összegben kell megfizetni – három év alatt évülnek el. A kártérítési követelések onnantól számított három év elteltével évülnek el, hogy az áldozat tudomást szerzett a kárról és a kárt okozó személy kilétéről. Az ilyen követelések a kár bekövetkeztétől számított öt év elteltével mindenképpen elévülnek. Amennyiben a kárt bűncselekmény elkövetésével okozták és a büntetőeljárás megindítására vonatkozó rendelkezések ennél hosszabb elévülési időt határoznak meg, a felelős személlyel szembeni kártérítési követelés a büntetőeljárás megindítására nyitva álló határidő elteltével évül el.

A villamos-energia, fűtés, gáz és víz szolgáltatására, a kéményseprési és takarítási szolgáltatásokra vonatkozó követelések egy év elteltével évülnek el, amennyiben a szolgáltatás nyújtása háztartás, rádióállomás vagy rádió- és televízióállomás rádió-vevőkészülék és televízió készülék működtetésére irányuló szükségleteinek kielégítése érdekében valósult meg. Egy éves elévülési idő vonatkozik emellett a telefonvonalakkal és postafiókokkal

kapcsolatos postai, távirati és telefonos szolgáltatásokra vonatkozó követelésekre, az ilyen szolgáltatásokkal kapcsolatos, háromhavonta vagy ennél gyakrabban fizetendő összegekre vonatkozó követelésekre, valamint a nyomtatott sajtó előfizetésekkel kapcsolatos követelésekre, amelyeket annak az időszaknak a végétől kell számítani, amely időszakra az érintett kiadványt megrendelték.

A biztosítási kötvény tulajdonosának, illetve az életbiztosítás szerinti harmadik személy követeléseit öt év elteltével, az egyéb biztosítási szerződésekre vonatkozó követelések pedig három év alatt évülnek el, amelyet annak a naptári évnek az utolsó napját követő első naptól kezdve kell számítani, amelyben a követelés felmerült. A biztosító biztosítási szerződés alapján fennálló követelése három év alatt évül el. A biztosító által a biztosítási esemény bekövetkezéséért felelős harmadik személlyel szemben érvényesíthető követelés elévülési ideje a biztosított személy harmadik személlyel szemben érvényesíthető követelésének elévülési idejével azonos időpontban kezdődik és fejeződik be.

A 75. cikk a) pontja – Azon bíróságok neve és elérhetőségei, amelyekhez a 36. cikk (2) bekezdése, a 45. cikk (4) bekezdése és a 47. cikk (1) bekezdése szerinti kérelmeket be kell nyújtani

A Horvát Köztársaságban a kérelmeket polgári ügyekben az illetékes városi bírósághoz, kereskedelmi ügyekben pedig az illetékes kereskedelmi bírósághoz kell benyújtani.

Valamennyi városi bíróság illetékes a külföldi bíróság által hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról való határozathozatalra.

A 75. cikk b) pontja – Azon bíróságok neve és elérhetőségei, amelyekhez a végrehajtás megtagadása iránti kérelemmel kapcsolatban hozott határozatot érintő jogorvoslatot be kell nyújtani a 49. cikk (2) bekezdése szerint

A Horvát Köztársaságban a végrehajtás elutasítására irányuló kérelem tárgyában hozott határozattal szembeni fellebbezést polgári ügyekben az illetékes városi bíróságon keresztül a megyei bírósághoz, kereskedelmi ügyekben pedig az illetékes kereskedelmi bíróságon keresztül a kereskedelmi fellebbezési bírósághoz kell benyújtani.

A cikk vonatkozásában illetékes hatóságok listáját az alábbi linkre kattintva lehet megtekinteni.

[Az illetékes hatóságok listája](#)

A 75. cikk c) pontja – Azon bíróságok neve és elérhetőségei, amelyekhez bármely további jogorvoslatot be kell nyújtani az 50. cikk szerint

A hatályos nemzeti jog szerint nincs olyan bíróság, amelyhez további jogorvoslatot lehetne benyújtani.

A 75. cikk d) pontja – A határozatokkal, a közokiratokkal és a perbeli egyezségekkel kapcsolatos tanúsítványok lefordítására elfogadott nyelvek

Nem alkalmazandó.

A 76. cikk (1) bekezdésének a) pontja – A rendelet 5. cikkének (2) bekezdésében és 6. cikkének (2) bekezdésében említett joghatósági szabályok

Ami a polgári és kereskedelmi ügyekben fennálló joghatóságot illeti, a nemzetközi magánjogról szóló, 2019. január 29-e óta hatályban lévő törvény (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) (*Narodne novine* (NN; a Horvát Köztársaság Hivatalos Közlönye), 101/17. sz.) 46. cikke kimondja, hogy nemzetközi vonatkozású jogvitákban a horvát bíróságok rendelkeznek joghatósággal. Ez a cikk kifejezetten kimondja, hogy a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 351., 2012.12.20.) az említett rendelet hatályán belül alkalmazandó, és kiterjeszti annak hatályát a harmadik országok állampolgárait érintő helyzetekre is. Az említett cikk (3) bekezdése lehetővé teszi annak kimondását, hogy egy harmadik ország bírósága rendelkezik joghatósággal, kivéve, ha egy horvát bíróságnak vagy egy másik uniós tagállam bíróságának kizárólagos joghatósága van.

A 76. cikk (1) bekezdésének b) pontja – A rendelet 65. cikkében említett perbehívási szabályok

A Horvát Köztársaságban a perbehívásra a polgári perrendtartás (*Zakon o parničnom postupku*) 211. cikkét kell alkalmazni.

A 76. cikk (1) bekezdésének c) pontja – A rendelet 69. cikkében említett egyezmények

- az 1956. március 23-i megállapodás a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és a Bolgár Népköztársaság között a kölcsönös jogsegélyről,
- az 1964. január 20-i szerződés a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és a Csehszlovák Szocialista Köztársaság között a polgári jogi, családjogi és a büntetőügyek terén a kapcsolatok szabályozásáról,
- az 1971. május 18-i egyezmény a Jugoszláv Szocialista Népköztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között, a polgári és kereskedelmi ügyekben hozott bírósági határozatok elismeréséről és végrehajtásáról,
- az 1959. június 18-i megállapodás a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és a Görög Királyság között a bírósági határozatok kölcsönös elismeréséről és végrehajtásáról,
- az 1968. március 7-i szerződés a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és a Magyar Népköztársaság között a polgári és családjogi jogsegélyről, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint a bűnügyi jogsegélyről és a kiadatásról,
- az 1960. február 6-i szerződés a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és a Lengyel Népköztársaság között a polgári és bűnügyi jogsegélyről,
- az 1960. október 18-i szerződés a Román Népköztársaság és a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság között a kölcsönös jogsegélyről,
- Egyezmény a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és az Olasz Köztársaság között a kölcsönös igazságügyi együttműködésről polgári és közigazgatási ügyekben, kelt Rómában, 1960. december 3-án,
- Szerződés a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaság és az Osztrák Köztársaság között a kölcsönös igazságügyi együttműködésről, kelt Bécsben, 1954. december 16-án,
- az 1994. február 7-i szerződés a Horvát Köztársaság és a Szlovén Köztársaság között a polgári és bűnügyi jogsegélyről.

Last update: 15/07/2024

E lap nemzeti nyelvű változatát az adott tagállam tartja fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Az Európai Bizottság nem vállal semmifajta felelősséget az e dokumentumban szereplő vagy abban hivatkozott információk vagy adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.